ANUL XIII. No. 2159. — 4 PAGINI 3 LEI — Joi 3 Septembrie 1936

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni . . . . „ 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari . „ 2000
Un număr vechiu . . . . „ 4

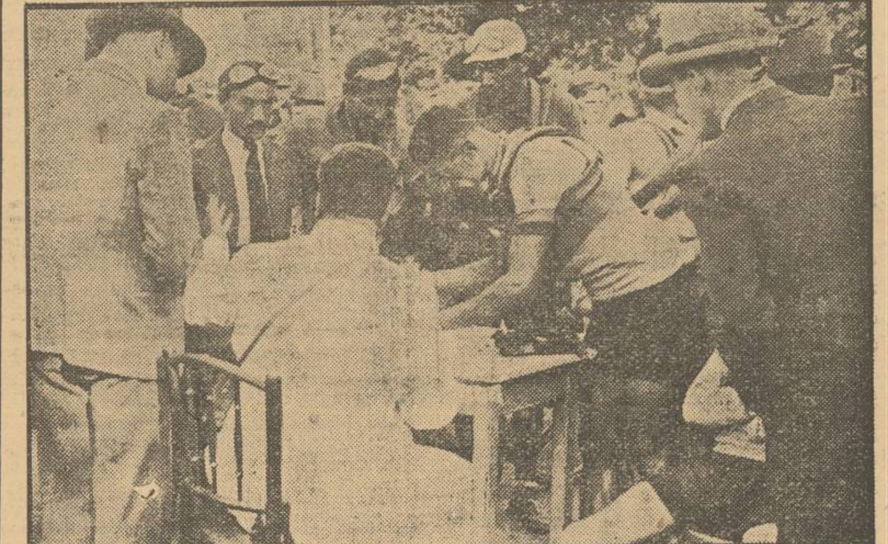
COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI
Directori-Fondatori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF
TELEFON: Direcţia 3.26.60, Administraţia 3.26.60, Redacţia şi provincia 3.26.69

ETAPA III-a A CUNOSCUT EPISOADE DRAMATICE

Caravana, în mers potolit...

La plecare, Zamfir Munteanu a „evadat" şi a furat 12 minute, apoi, sleit, a căzut; conducerea au luat-o Grgac, Gallienne şi Kutzbach, în timp ce „tricoul galben" — Buse — a abandonat; Ţapu a pierdut 70 de minute; iar ceilalţi trei „naţionali" au fost depăşiţi. La Cernăuţi, după o luptă emoţionantă, Kutzbach a câştigat înaintea lui Gallienne şi a lui Grgac; francezul a preluat „tricoul galben"

Tudose semnează la controlul celei de a doua etape

CERNAUŢI 1 (prin telefon dela trimisul nostru special). — Telefonez încă sub impresia dramaticelor episoade ale etapei de astăzi. Abia îmi pot disciplina gândurile sub năvala covârşitoare a emoţiilor trăite pe parcursul dela Iaşi la Cernăuţi.

Extraordinară etapă...

Câte peripeţii, câte surprize, câte momente de senzaţional, dar şi cât de multă mâhnire ne-a procurat această memorabilă etapă. Socotiţi numai câte întâmplări fascinante s'au înşirat dealungul itinerariului acestei etape, în care am asistat la abandonul, la uluitorul abandon al germanului Busse, deţinătorul tricoului galben, după cum am văzut apoi o formidabilă escapată a brăileanului Zamfir Munteanu şi a sârbului Prosinek, care au cucerit un avans de 12 minute asupra plutonului şi am înregistrat, în continuarea acestui menu de surprize, ghinionul exasperant al alergătorilor români, care au terminat etapa cu o dureroasă întârziere.

Plecarea s'a dat dimineaţa, din Piaţa Unirii, în prezenţa unei mulţimi imense. Cred că au fost de faţă aproape 10.000 de persoane, care au manifestat cu însufleţire pentru alergători şi le-au urat drum bun şi curaj în marea ofensivă împotriva kilometrilor dintre Iaşi şi Cernăuţi.

Startul l-a dat d. Osvald Racoviţă, primarul Iaşilor, în mijlocul unui freamăt extraordinar şi a unei atmosfere de pasionantă curiozitate.

In urma plutonului, sute de copii încep să alerge pe şosea, isbucnind în strigăte de bucurie şi cântând fel de fel de cântece ce le treceau prin cap.

Şoseaua e blocată. Noroc însă că nu mai urmează să se dea nici o altă plecare şi cum noi, bizuindu-ne pe cei 80 kilometri pe oră ai maşinei, mai putem aştepta, aglomeraţia nu ne produce nici un fel de neplăcere.

Nu e cazul să ne impacientăm: vom prinde plutonul, fără nici o dificultate.

Copăcel-copăcel...

După o aşteptare de 25 minute, ne hotărâm, însfârşit, să părăsim Iaşii şi să urmăm caravana.

Ii dăm drumul cu 60 kilometri pe oră şi aşteptăm să ne cadă în mână, unul după altul, toţi dezertorii.

N'a apucat însă bine motorul să se încălzească şi să pornească bine la drum, când, la 5 kilometri de Iaşi, ne întâlnim cu unul din fugari. L-aţi ghicit, probabil, cine este: bătrânul Cantily...

Moşul nu vrea deloc să abandoneze cursa, deşi nu aduce a glumă experienţa pe care o face. 450 kilometri până la Iaşi, nu's deloc o bagatelă, chiar cu viteza de melc cu care merge bătrânul Cantily.

Şi cursa de-abia începe...

Mare lucru e însă ambiţia...

Incetinim viteza maşinii şi punem la cale un interview adhoc...

— Ambiţios, hm?

— Vreau să termin turul. Poate că voiu sosi la Bucureşti în preajma Crăciunului, dar nu mă las până ce nu fac şi eu înconjurul României pe bicicletă...

— Nu vă resimţiţi de eforturile de până acum?

— Nu. Am grija să alerg în limita puterilor mele. Locul I din clasamentul general nu mă aşteaptă, aşa că îmi pot permite luxul să nu mă grăbesc. Mai merg, mai mă odihnesc, dar de ajuns, tot ajung...

Ii lăsăm bătrânului Cantily o urare de succes şi ne vedem de drum. Au trecut doar vre-o 30 minute dela plecarea plutonului şi, în definitiv, am venit în Tur pentru a urmări cursa.

Primul abandon

La 15 kilometri de Iaşi, ne împiedicăm de un concurent rănit, care s'a aşezat la marginea şoselii şi încearcă să-şi oprească o hemoragie la piciorul drept. A căzut, probabil, şi s'a tăiat la picior.

Il identificăm: e Stoica.

Ne face semn să oprim.

— Ce e cu tine?

— Prost de tot.

— Ce ţi s'a întâmplat?

— Sunt prăpădit. M'am lovit, mi-e trupul istovit, nu mai pot continua. Abandonez.

Nu mai e nimic de făcut. Il consolăm şi pornim mai departe în urmărirea caravanei.

La intrarea în comuna Cuza Vodă îl zăresc pe Ioniţă. Pedalează greoi. Se resimte depe urma eforturilor cheltuite în cele două etape de până acum...

Un duo vesel

500 metri mai încolo oprim maşina pentru a lua parte şi noi la veselia unui duo extrem de exuberant: Locotenentul Cercel şi Niculae Dragomir. Cei doi alergători merg unul lângă altul şi cântă să răsune văile „Hora Unirii":

„Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română...
Unde-i unul nu-i putere
La nevoi şi la durere...
Unde's doi puterea creşte
Şi duşmanul nu sporeşte....

Pe şosea, câţiva ţărani se uită după ei şi nu pricep ce le-o fi venit băeţilor de cântă de cu dimineaţa „Hora Unirii".

Hotărât lucru, Cercel şi Dragomir au voce frumoasă. Numai că asta nu ajută la recuperarea distanţei care îi separă de aşii din fruntea plutonului.

Mă hotărăsc, prinurmare, să-i abandonez în favoarea altor concurenţi mai puţin melomani, dar mai iuţi de picior.

La o mică distanţă îi găsim pe Neacşu şi pe Gociman, pedalând cu îndârjire. Gociman a suferit nu mai puţin de trei pene şi acum caută să recupereze întârzierea. Numai să nu i se ivească şi a patra pană, ca să fie cu soţ!...

La alte câteva sute de metri îl ajungem pe Mereuţă, în progres faţă de felul cum s'a comportat în prima etapă. Mergem cu el cale de un kilometru şi îl găsim pe Dinu Vasile, luptându-se voiniceşte cu o pană, care i-a încurcat din nou socotelile...

Dăm apoi peste Dinu Ştefan, alergând în compania lui Schiler şi, însfârşit, peste un pluton de 8 alergători, în frunte cu Borş...

Am ajuns pe dealurile de lângă Tg. Frumos. Aici dăm peste un alt pluton de „8": Dobrin, Cogan, Georgescu, Negoescu, Uşer şi încă alţi trei concurenţi pe care nu-i putem identifica în fuga maşinei...

Uşer redivivus

„Abandonatul" Uşer, e, după cum vedeţi, din nou în caravana Turului. După cum aţi citit în reportajul de Luni, Uşer abandonase cursa imediat după eşirea din Bacău, oraşul lui natal, unde gustase din plin satisfacţia şi emoţiile unei primiri triumfale. Epuizat apoi de efortul pe care îl făcuse pentru a ajunge plutonul din frunte şi a intra şi el în Bacău în mod onorabil, Uşer a abandonat Turul. (Poate şi unde era convins că nu mai poate face nimic împotriva lui Galienne!.)

In cele din urmă însă, Uşer şi-a mai făcut încăodată socoteala şi a pornit din nou să pedaleze, ajungând la Iaşi înainte de închiderea controlului...

Mai facem 10 minute bune de maşină, parcurse cu o viteză de 70 kilometri pe oră, până să prindem plutonul fruntaş, compus din 18 alergători, care nu manifestă nici o grabă. Merg încet de tot, cu 20 kilometri pe oră şi se lasă ajunşi de celelalte două grupuri de câte 8 concurenţi.

S'a format, prin urmare, un singur pluton copios, de 34 de alergători, care continuă să înainteze într'o alură liniştită pe o şosea destul de bună.

Momente de senzaţie: Munteanu evadează

La un moment dat însă, din plutonul acesta de 34 de concurenţi, ţâşneşte un tricou alb cu albastru.

Cine-o fi?

Dăm viteză maşinii şi îl identificăm: e brăileanul Zamfir Munteanu.

Românul are 50 metri înaintea plutonului şi ceilalţi nu se sinchisesc deloc de avantajul pe care l-a luat.

Mai mult încă: Munteanu continuă să pedaleze cu o viteză uluitoare şi adaogă alte zeci de metri la distanţa care îl separă de pluton.

Il vedem, pe urmă, hăt departe la o distanţă de 500 metri. La un moment dat, Munteanu nu se mai vede deloc. S'a mistuit dincolo de orizont....

Plutonul continuă însă să manifeste aceiaş indiferenţă. O fi Munteanu o cantitate atât de neglijabilă? Aşa s'ar părea după calmul de alură autentic englezească pe care îl evidenţiază alergătorii.

Dar ăsta cine-o mai fi?

Un alt tricou albastru, acesta numai albastru, s'a desprins din pluton şi a pornit val-vârtej în urmărirea lui Zamfir Munteanu.

Pe acesta îl recunoaştem imediat: e sârbul Prosinek.

Nici escapada acestuia nu înghietează câtuşi de puţin plutonul. Ne interesează însă pe noi şi accelerăm viteza maşinii, abandonând acalmia unui drum, străbătut cu 20 kilometri pe oră de un pluton care refuză să manifeste cea mai mică tresărire de nervozitate.

In apropiere de şoseaua care se despică dinspre Tg. Frumos spre Botoşani, îl ajungem pe Prosinek şi îl zărim la numai două sute de metri mai departe pe Zamfir Munteanu. Incă un minut şi jugoslavul a ajuns la înălţimea brăileanului.

E comuna Boiceni aici.

Ploaie de toamnă

Plouă.

O ploaie deasă, care, începută în glumă chiar din Iaşi, a luat-o acum în serios pentru a ne întâlni cu ea mai târziu, la Cernăuţi, sub aspectul unei adevărate furtuni.

Intre cei doi fugari şi pluton e o distanţă de cel puţin 8 kilometri!

Sârbul şi românul pedalează cu un puternic 35 pe oră. Ne potrivim acceleraţia maşinii şi-i însoţim o bună bucată de drum.

Rând pe rând, Prosinek şi Munteanu iau conducerea. Când e Prosinek cu o lungime înainte, când e rândul lui Munteanu să joace rolul unui leader cuminte.

Aici trebuie să subliniez o scenă sugestivă, care vorbeşte frumos asupra sportivităţii lui Munteanu. Deşi, în definitiv, brăileanul ar trebui să aibe un dinte împotriva lui Prosinek că nu l'a lăsat să-şi vadă singur de drum, totuşi, în tot decursul drumului, românul, mai bine aprovizionat, şi-a alimentat mereu tovarăşul de drum cu apă şi cu bucăţi de ciocolată.

Fugarilor le ţin companie până la Hârlău. Se miră şi ei de impasibilitatea celorlalţi alergători.

— Ei, acum rămâne să se hotărească etapa între noi, la sprint, râde Munteanu.

Sârbul înclină din cap aprobând.

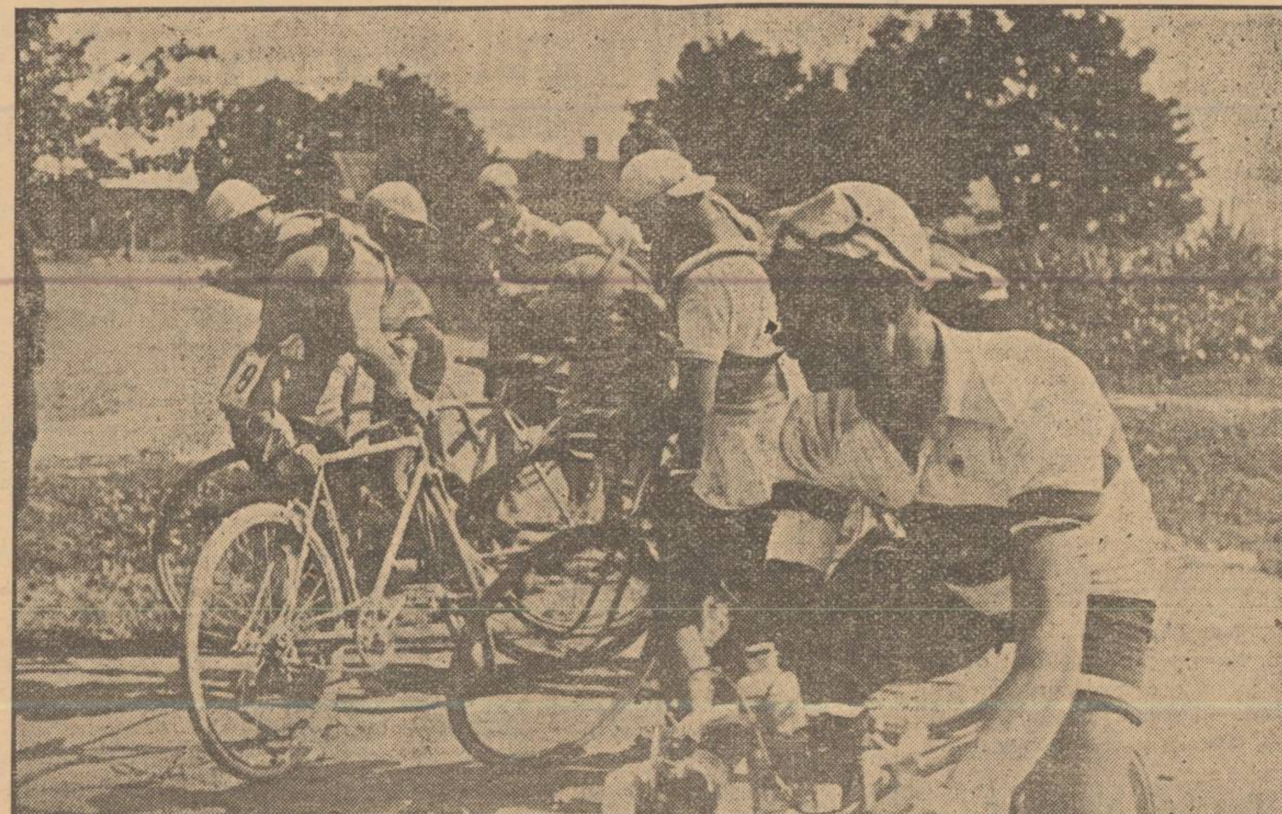
Oprim maşina.

E ora 11 şi 6 minute.

Voiu aştepta plutonul să constat ce s'a mai întâmplat pe acolo, de când ne-am despărţit.

Un popas util

Până să vină caravana, intrăm într'o cârciumă să ne mai redresăm. O bucată de brânză şi un păhăruţ de vin, chiar dacă nu e din Cotnarul care s'a împărţit eri ca premii, sunt bine venite pentru a alunga oboseala drumului.

Cicliştii nu's chiar atât de fioroşi pe parcurs. Uneori, coboară cu toţii şi se aşteaptă până se adună...

Suntem în cârciumă de 9 minute şi plutonul nu se vede. Mai trece un minut şi încă unul şi abia după 9 minute dela despărţirea de cei doi dezertori, se iveşte şi plutonul celor 32 concurenţi.

In frunte e Mormocea, escortat de Grgac şi Duda. Din coada plutonului, Gallienne, care suferise o pană în apropiere de satul Boiceni, pedalează de zor pentru a ajunge la nivelul înaintaşilor.

La alte 6 minute soseşte plutonul cu Uşer...

Am ajuns în imediata vecinătate a dealurilor Moldovei. Frumoase dealuri. Şi admirabile privelişti. Dar ce ravagii fac dealurile acestea în rândurile cicliştilor. Doamne, Doamne. Alergătorii suflă din greu, consumând caloriile...

Pornesc din nou în urmărirea caravanei.

Il găsesc, după câteva sute de metri, pe Marin cu ochiul stâng umflat.

— Ce-ai păţit, Marine?

— Un afurisit de automobil, trecând cu viteză mare pe şosea, a călcat o piatră, pe care mi-a expediat-o drept în ochi...

Puţin mai departe, Savanoff oblojeşte o pană, a doua pe drumul dela Iaşi până aici.

La un moment dat, din depărtare, zăresc un grup de alergători descălecaţi depe bicicletă. Când ne apropiem, ne dumirim ce este: caravana se află în prezenţa unor podgorii şi ţin să-i facă onorurile.

— Numai să nu vă îmbătaţi, băeţi, că până la Cernăuţi mai e cale lungă...

După alţi doi kilometri, trecem de Kicomban, care pedalează în apropierea lui Vasile Dinu şi a lui Negoescu.

Un accident

In Târgul Frumuşica, întâmplarea ne aduce exact în momentul în care jandarmul Igosac se răstoarnă din plină viteză, provocându-şi o rană profundă la genunchiul drept.

Zadarnice sunt eforturile lui de a relua cursa. E nevoit să abandoneze. Al doilea abandon, prin urmare, în etapa aceasta. Sau mai bine zis pe prima parte a etapei.

Abandonul lui Busse

Dacă abandonul acesta n'are însă nimic senzaţional, fiind vorba de un alergător dela periferia clasamentului general, în schimb, după goana altor zece kilometri, dăm peste o surpriză deadreptul uluitoare; germanul Busse, deţinătorul tricoului galben, pe care îl zărim pedalând cu o neobişnuită încetineală, se opreşte la un moment dat şi cade pe şosea

Ce poate fi?

Ne apropiem de el:

— Was ist mit Ihnen?

Busse e galben şi de-abia răsuflă. Ne spune că are o criză de ficat şi că se vede nevoit să renunţe la cursă.

Incercăm să-l convingem să se repauzeze câteva minute şi să pornească apoi după caravană.

Germanul abordează un zâmbet trist:

— Am făcut şi imposibilul pentru a continua, dar puterile m'au părăsit cu totul. Regret din suflet, credeţi-mă şi vă rog să transmiteţi domnului V. Canarache scuzele mele.

Sportivitate

In timp ce stăm de vorbă cu Busse, pe şosea apare, pedalând anevoie, Gociman. A rupt o pedală şi de-abia mai poate înainta.

Busse îl bate pe umeri şi, cu un gest de minunată sportivitate, îi oferă bicicleta sa. Gociman nu aşteaptă să fie rugat de două ori. Incalecă pe bicicleta lui Busse, mulţumeşte şi pleacă repede, doar doar o prinde pe înaintaşi.

In satul Osiceni, sătenii ne-au eşit înainte cu steaguri, urmărind în număr mare şi cu multă curiozitate trecerea alergătorilor.

Ploaia a încetat.

Soseaua trece acum printr'o pădure de brazi de o frumuseţe rară. E cel mai frumos peisagiu pe care l'am întâlnit dela plecarea din Bucureşti.

Cu bicicletele în spinare

In apropiere de Copălaş e o coastă aproape verticală, pe care concurenţii nu se încăpăţânează s'o parcurgă cu bicicletele. Băeţii au descălecat frumos şi au început să urce coasta în chip de pietoni, cu bicicletele de braţ, în loc de iubite...

La 10 kilometri de Botoşani îi prind pe Daniel I, pe Procupek, Duda, Niţescu şi Timko.

A reînceput ploaia. Cu multă furie încă.

Bună la început când a mai răcorit atmosfera şi a mai temperat valurile de praf depe şosea, ploaia a devenit acum inoportună. Sau exagerată, dacă vreţi.

Sub năvala ei furioasă, şoseaua a făcut clăbuci de noroi...

Georgescu abandonează

Mai mergem 2 kilometri şi-l găsim pe costelivul Georgescu. Fratele siamez al lui Gogan ne face semn să oprim.

— Abandonez! Sunt sfârşit...

Il îmbarcăm şi pornim mai departe. Unde, dumnezeule, sunt leaderii?...

Mai gonim 8 km. pe ploaie — şi pe noroiul care este din ce în ce mai cleios — şi, însfârşit, întâlnim un grup de patru alergători. Ploaia a încetat. Drumul este totuşi anevoios.

Ne apropiem de cei patru pe cari i-am zărit.

— Ah! Tudose.. şi Hapciuc!... iată-l şi pe Mormocea...

Dar ce-o fi asta? Toţi românii?... Au pierdut contactul cu fruntaşii?...

— Ce-i cu voi băeţi? Ce-aţi păţit? — îi interpelează îngrijorat Jenny Dumitrescu.

(Continuare în pag. 2-a)